

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ – ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Η Κυριακή Β΄ Νηστειών ενώνει δύο μεγάλες αλήθειες: Στο **Αποστολικό Ανάγνωσμα** (Εβρ. 1,10–2,3) προβάλλεται η υπεροχή του Χριστού· Αυτός είναι ο Κύριος της κτίσεως, ο αιώνιος Υιός, και δεν πρέπει να αμελήσουμε «τηλικαύτης σωτηρίας». Στο **Ευαγγελικό Ανάγνωσμα** (Μάρκ. 2,1–12) φανερώνεται η εξουσία Του να συγχωρεί αμαρτίες και να θεραπεύει — «ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει... ἀφιέναι ἁμαρτίας».

Α. Το Αποστολικό Ανάγνωσμα (Εβρ. 1, 10–14 & 2, 1–3)

Κατ' ἀρχάς σύ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθῆσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν. Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἴρηκέ ποτε· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα, εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν; Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μήποτε παραρρυῶμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβε ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη».

Εσύ, Κύριε, στὴν ἀρχὴ θεμελίωσες τὴ γῆ, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί. Αὐτοὶ θα χαθοῦν, ἐνῶ ἐσύ παραμένεις· ὅλοι θα παλιώσουν σαν ρούχο καὶ σαν ἐνδυμα θα τοὺς τυλίξεις καὶ θα ἀλλάξουν. Ἐσύ ὁμῶς εἶσαι ὁ ἴδιος, καὶ τὰ χρόνια σου δὲν θα τελειώσουν. Σε ποιὸν ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἶπε ποτέ: «Κάθισε στα δεξιὰ μου, ὥσπου νὰ θέσω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιο τῶν ποδιῶν σου»; Δὲν εἶναι ὅλοι οἱ ἀγγελοὶ λειτουργικὰ πνεύματα, που ἀποστέλλονται γιὰ νὰ υπηρετήσουν ἐκείνους που πρόκειται νὰ κληρονομήσουν τὴ σωτηρία; Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχουμε περισσότερο σὲ ὅσα ἀκούσαμε, γιὰ νὰ μὴ παρασυρθοῦμε. Ἀν πράγματι ὁ λόγος που δόθηκε μέσω ἀγγέλων ἀποδείχθηκε ἐγκυρὸς καὶ κάθε παράβασις καὶ ἀνυπακοή τιμωρήθηκε δίκαια, πῶς θὰ ξεφύγουμε εμεῖς, ἀν ἀμελήσουμε μιὰ τόσο μεγάλη σωτηρία; Αὐτὴ ἡ σωτηρία ἀρχισε νὰ κηρύσσεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο καὶ ἐπιβεβαιώθηκε σὲ ἐμᾶς ἀπὸ ἐκείνους που Τὸν ἀκουσαν».

B. Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα (Μάρκ. 2, 1–12)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ δι' ἡμερῶν, καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι· καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων· καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· Τί οὗτος οὕτως λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; τί ἐστιν εὐκώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι· ἢ εἰπεῖν· Ἐγειρε καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας – λέγει τῷ παραλυτικῷ· Σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράββατον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεόν, λέγοντας ὅτι Οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν».

Εκείνον τὸν καιρὸν, ὁ Ἰησοῦς μπήκε πάλι στην Καπερναοῦμ ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες καὶ μαθεύτηκε ὅτι βρίσκεται σε σπίτι. Συγκεντρώθηκαν πολλοί, ὥστε να μὴ χωροῦν οὔτε μπροστὰ στην πόρτα, καὶ τοὺς κήρυττε τὸν λόγο. Τότε ἔρχονται σε Αὐτὸν φέροντας ἕναν παράλυτο, που τὸν κρατοῦσαν τέσσερις ἄνθρωποι. Ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν να Τὸν πλησιάσουν ἐξαιτίας τοῦ πλήθους, ἀνοιξαν τὴ στέγη στο σημεῖο ὅπου βρισκόταν καὶ, ἀφού ἔκαναν ἀνοιγμα, κατέβασαν τὸ κρεβάτι πάνω στο οποίο ἦταν ξαπλωμένος ὁ παράλυτος. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίστη τους, εἶπε στον παράλυτο: «Παιδί μου, σου συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες». Κάποιοι ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς που κάθονταν ἐκεῖ σκέφτονταν μέσα τους: «Γιατί μιλά ἔτσι; Βλασφημεῖ· ποιος μπορεῖ να συγχωρεῖ ἁμαρτίες παρά μόνο ὁ Θεός»; Ὁ Ἰησοῦς κατάλαβε ἀμέσως με τὸ πνεῦμα Του τι σκέφτονταν καὶ τοὺς εἶπε: «Γιατί κάνετε αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς μέσα σας; Τι εἶναι πιο εὐκόλο, να πει κανεὶς στον παράλυτο “σου συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες” ἢ να πει “σῆκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα”; Για να μάθετε ὅμως ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσία να συγχωρεῖ ἁμαρτίες πάνω στη γη» – λέει στον παράλυτο – «σε σένα λέω: σῆκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στο σπίτι σου». Καὶ ἐκεῖνος σηκώθηκε ἀμέσως, πήρε τὸ κρεβάτι του καὶ βγήκε μπροστὰ σε ὅλους, ὥστε ὅλοι ἐμειναν ἐκθαμβοὶ καὶ δόξαζαν τὸν Θεὸ λέγοντας: «Ποτέ δὲν εἶδαμε κάτι τέτοιο».